

KRISTUS – MŪSU ŪPURIS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 53:2-12; Hab. 2:9; Ebr. 9:26-28; Ebr. 9:12; 2. Moz. 12:5; Ebr. 4:15.

ATMIŅAS PANTS:

„Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.” (1. Pēt. 2:24)

Katoļu priesteris Maksimiliāns Kolbe tika ieslodzīts Aušvicē par to, ka viņš bija devis patvērumu bēgļiem no Lielpolijas, tai skaitā 2000 jūdiem. Kad kāds cietumnieks bija pazudis no barakām (iespējams, ka viņš bija aizbēdzis), atriebībai SSieši izraudzīja 10 cietumniekus, kuriem piesprieda bada nāvi. Viens no izvēlētajiem vīriem kļiedza: „Ak, mana nabaga sieva, mani nabaga bērni. Es viņus nekad vairs neredzēšu.” Tajā brīdī Kolbe piedāvāja vīra vietā sevi; tas ir, viņš lūdza, lai ļauj viņam mirt bada nāvē, nevis izmisušajam ģimenes cilvēkam. Pārsteigtais SSietis piekrita, un Kolbe pievienojās nāvei nolemto rindām, bet otrs vīrs izdzīvoja (vismaz tajā reizē).

Lai arī cik aizkustinošs bija Kolbes upuris, tas bija tikai ēna Upurim, kas labprātīgi atdeva Sevi mūsu vietā – kā to simbolizē svētnīcas kalpošana. Jaunā Derība indentificē Jēzu ar diviem galvenajiem Vecās Derības upurēšanas sistēmas aspektiem: Viņš ir mūsu upuris (Ebr. 9., 10. nod.) un Viņš ir mūsu Augstais Priesteris (Ebr. 5-10).

Šajā nedēļā pētīsim dažādus Kristus kā pilnīgā Upura aspektus un redzēsim, ko Viņa nāve reizi par visām reizēm mums ir sagādājusi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. novembrī!

JĒZUS JESAJAS 53. NODAĻĀ

Izlasi Jes. 53:2-12! Ko šie panti māca par to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā? _____

Jes. 52:13-53:12 ietekmīgā veidā apraksta Kristus nāvi par pasaules grēkiem. Atsevišķi šī panta aspekti skaidri parāda, ka Jēzus nāve ir grēku izpirkšana aizvietojoša soda veidā – tas nozīmē, ka Viņš uzņēmās sodu, ko bija pelnījuši citi, un patiesībā nomira kā viņu Aizvietotājs. Lūk, ar ko ir saistīta Jēzus kalpošana mūsu labā:

1. Jēzus cieta par citiem. Viņš uzņēmās viņu bēdas un ciešanas (4. p.), pārkāpumus, noziegumus (5., 6., 8., 11. p.) un grēkus (12. p.).

2. Viņš nes lielu svētību tiem, par kuriem Viņš cieta: mieru un dziedināšanu (5. p.), kā arī taisnošanu (11. p.).

3. Dieva griba bija tā, ka Jēzum jācieš un jātiek satriektam (10. p.). Dievs uzlika mūsu noziegumus Viņam (6. p.), jo tas bija Dieva plāns, ka Viņam bija jāmirst mūsu vietā.

4. Jēzus ir taisns (11. p.), bez vardarbības un krāpšanas (9. p.).

5. Viņš bija vainas izpirkšanas upuris, salīdzināmais upuris par grēkiem (10. p.).

Izlasi Lūk. 22:37, Ap. d. 8:32-35 un 1. Pēt. 2:21-25! Kā šie Jaunās Derības autori skaidroja Jes. 53. nod.? _____

Jaunās Derības netiešās norādes uz Jes. 53. nodaļu, bez šaubām, pamato to, ka Jēzus Kristus ir šī praviotjuma papildījums. Viņš pats identificēja Sevi ar šeit attēloto personu (Lūk. 22:37). Kristus uzņēmās mūsu grēkus uz Sevi, lai varētu mums piedot un mūs pārveidot.

Pārdomā visu, kas Jes. 53. nodaļā teikts, ko Kristus izdarīja mūsu labā. Kā tu vari to attiecināt uz sevi personīgi, zinot, ka nav svarīgi, ko tu esi izdarījis, šeit izteiktā pārliecība var tikt attiecināta uz tevi, ja vien tu nodod sevi Kungam ticībā un palāvībā uz Viņu? _____

PIETIEKAMS AIZVIETOJUMS

Izlasi Ebr. 2:9! Ko nozīmē tas, ka Jēzus ir „baudījis nāvi par visiem”? Sk. arī Ebr. 2:17; 9:26-28, 10:12.

Jēzus nomira par grēciniekiem. Viņš bija bez grēka (Ebr. 4:15), tāpēc tad, kad Viņš atdeva Savu dzīvību kā upuri, Viņš nemira pats par Saviem grēkiem. Tieši pretēji, Viņam bija jānes „daudzu” grēki (Ebr. 9:28), „jāizlīdzina cilvēku grēki” (Ebr. 2:17, NKJV) un jāiznīcina tie uz visiem laikiem (Ebr. 9:26).

Saskaņā ar Ebr. 2:9, Jēzus tika padarīts „zemāks par eņģeļiem” tāpēc, lai Viņš varētu izciest nāvi. Galvenā doma bija izskaidrot, kāpēc Jēzus nāve ir neizbēgama prasība Viņa paaugstināšanai. Vienkāršāk sakot, lai cilvēci varētu izglābt, Jēzum bija jāmirst. Cita ceļa nav.

Šajos pantos iemiesošanās mērķis ir Dēla nāve. Tikai caur nāves ciešanām Jēzus varēja kļūt par glābšanas autoru (Ebr. 2:10).

Kāpēc Dievam bija jāliek Jēzum ciest? Ebr. 2:14-18 konteksts norāda, ka Jēzus nāve bija nepieciešama, lai izglābtu Dieva bērnus no nāves verdzības, no velna, no nāves bailēm un lai Jēzus varētu kļūt par „žēlsirdīgu un uzticamu Augusto Priesteri” (NKJV).

Īsāk sakot, pirms kroņa bija jābūt krustam.

„Kā mūsu Vietniekam un Galvotājam Kristum bija uzlikti visi mūsu noziegumi. Viņš tika pieskaitīts pārkāpējiem, lai Viņš mūs varētu atpirkt no bauslības nosodījuma. Viņa sirdi spieda ikviena Ādama pēcnācēja noziegumi. Dieva ienaidis pret grēku un ārkārtējā nepatika pret jebkādu netaisnību Viņa Dēla dvēseli pildīja ar šausmām.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 753. lpp.)

Kristus, universa Radītājs, nomira kā cilvēks par mūsu grēkiem. Pārdomā, ko tas nozīmē! Padomā par neticamo labo vēsti! Padomā par cerību, ko tā tev piedāvā personīgi! Kā tu vari padarīt šo brīnišķīgo patiesību par galveno motivāciju visam, ko tu dari?

KRISTUS ASINIS

Ideja par glābjošajām asinīm ir sastopama visā Bībelē. Sākot ar pirmajiem upuriem pēc Ādama un Ievas grēkā krišanas, tur, kur bija dzīvnieku upuri, vienmēr bija iesaistītas asinis. Asins rituāli raksturoja izraēliešu upurēšanas sistēmu, lai ilustrētu svarīgo patiesību, ka bez asinīm mums nav nekādu iespēju saņemt piedošanu par saviem grēkiem un nonākt Dieva klātbūtnē. Asinis ir vienīgais veids, kā iegūt Dieva žēlastību un sadraudzību ar Viņu.

Izlasi šos pantus Vēstulē ebrejiem par Kristus asinīm un Vecās Derības upuru asinīm. Ko tie mums māca par asinīm?

Ebr. 9:12 _____

Ebr. 9:14 _____

Ebr. 9:18 _____

Ebr. 9:22 _____

Ebr. 10:19 _____

Ebr. 12:24 _____

Ebr. 13:12 _____

Ebr. 13:20 _____

Kristus asinis neattiecas uz Viņa dzīvību, bet tās ir simbols Viņa aizvietojošajai nāvei. Tās apraksta šīs nāves funkcionālo aspektu. Kristus asins izliešana ir pārsteidzoši daudzfunkcionāla. Kristus asinis satur mūžīgo pestīšanu, nodrošina šķīstīšanu no grēka, piedošanu un svētdarīšanu, kā arī tās ir pamats augšāmcelšanai.

Ebreju vēstulē redzams spēcīgs kontrasts: Kristus asinis ir labākas par visām citām asinīm. Patiesībā nevienas citas asinis nevar nodrošināt piedošanu. Kristus nāve ir vienīgais imesls, kāpēc grēki tiek piedoti – gan pirms, gan pēc krusta (Ebr. 9:15). Kristus asins izliešana un tās ietekme ir skaidrs pierādījums tam, ka Viņa nāve bija aizvietojoša – tas nozīmē, ka Viņš uzņēmas sodu, ko bijām pelnījuši mēs.

Kā izpratnei par Kristus nāvi vajadzētu palīdzēt atbrīvot mūs no ikviena uzskata par to, ka mūsu pašu darbi var mūs izglābt? _____

NEVAINOJAMS UPURIS

Kādiem kritērijiem bija jāatbilst upura dzīvniekam? Izlasi 2. Moz. 12:5; 3. Moz. 3:1, 4:3!

Upura dzīvnieka izvēle prasīja lielu rūpību. Cilvēks nevarēja vienkārši paņemt upurim jebkuru dzīvnieku. Atkarībā no upura veida dzīvniekam bija jāatbilst vairākiem kritērijiem.

Tomēr vienam kritērijam bija jāatbilst visiem upuriem. Tiem bija jābūt „nevainojamiem”. Ebreju vārdu (tamim) var tulkot arī kā „pilnīgs”, „neskarts”, „bez vainas” vai „perfekts”. Tas izsaka domu, ka kaut kam ir jāatbilst augstākajiem standartiem, kādi vien bija iespējami. Tikai vislabākais varēja būt pietiekami labs.

Attiecībā uz cilvēkiem vārds ir izmantots, lai raksturotu viņu attiecības ar Dievu kā bez vainas (1. Moz. 6:9; 17:1).

Kā šie panti apraksta Jēzu? Ebr. 4:15; 7:26; 9:14 un 1. Pēt. 1:18, 19. Kāpēc Jēzus bezgrēcība bija tik izšķiroša?

Jēzus, „Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku” (Jāņa 1:29), lieliski atbilst Vecās Derības kritērijam, ka upurim jābūt bez vainas. Viņa šķīstā dzīve padarīja Jēzu par pilnīgu upuri. Tā ir mūsu glābšanas garantija, jo tikai bezgrēcīgais varēja nest mūsu grēkus, un Viņa pilnīgā taisnība ir tā, kas mūs aplāj gan tagad, gan tiesā. Šī taisnība ir mūsu glābšanas cerība.

Līdzīgi ebreju ekvivalentam, grieķu vārds „bez vainas” („amomos”) ir izmantots ne tikai lai aprakstītu Jēzu un Viņa nevainojamo upuri, bet arī Viņa sekotāju raksturu.

„Salīdzinot viņu dzīvi ar Kristus raksturu, viņi būs spējīgi izšķirt, kur viņiem nav izdevies izpildīt Dieva svētā likuma prasības. Viņi centīsies padarīt sevi pilnīgus savā sfērā, tieši tāpat kā Dievs ir pilnīgs savā sfērā.” (E. Vaita „Pāvila vēstules”, 374. lpp.)

Pateicoties Kristus nāvei un Viņa kalpošanai, mēs Dieva priekšā tiekam nostādīti kā bez vainas (Jūdas 24). Tas ir iespējams tikai tāpēc, ka Nevainojamais nostājās mūsu vietā.

Kāpēc ideja par „svētumu un nevainīgumu” var radīt neērtības? Kā zināšanas par to, ka Kristus ir mūsu vietnieks, palīdz tev pieņemt, ka arī tu esi „svēts”? Kā mūsu jaunajam stāvoklim Dieva priekšā vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu?

LIELĀS BRIESMAS

Ebreju grāmatā Pāvils ne tikai pievēršas Kristus upura teoloģiskajai izpratnei, bet viņš izskaidro arī, ko tas nozīmē praktiski. Atsevišķās vietās viņš parāda, kas notiek, ja kāds ignorē šo upuri.

Izlasi Ebr. 6:4-6 un 10:26-31! No kā Pāvils mūs brīdina? Kādas attieksmes viņš apraksta? _____

Ebreju grāmatā Pāvils parāda, cik lieliska ir Dieva glābšana, kā Dievs ir atklājis Sevi un ko Viņš ir izdarījis un dara ticīgo labā. Tomēr ir vismaz viens problēmjautājums, par ko Pāvilam bija jārunā. Pastāv briesmas, ka Kristus upuri pamazām varētu sākt uztvert kā dāvanu. Viņš apraksta šādas briesmas kā „aizskalošanu prom” no mērķa (Ebr. 2:1). Pāvila vārdi norāda uz salīdzinājumu ar kuģi, kas ir mainījis virzienu un neaizsnie dzalamērķi. Galvenais uzdevums ir palikt uz pareizā kursa.

Daži no tiem, kas atmet Dievu, dara to tīšām, kas nozīmē, ka viņu dzīve pēc evaņģēlija pieņemšanas faktiski paliek tāda pati kā pirms tā pieņemšanas. Par šo cilvēku grēkiem patiesībā nav upura (Ebr. 10:26-31). Tomēr šķiet, ka ne daudz ticīgo atklāti atmet Kristus upuri vai pat par to aizdomājas. Pāvils vēl joprojām izsaka brīdinājumu. Īstās nevērības un atmešanas briesmas ir tādas, ka tas bieži vien ir izsmalcināts un ļoti pakāpenisks process. Pāreja var būt ļoti neievērojama. Pamazām Kristus darbs netiek pietiekami novērtēts, līdzīgi kā Ēzavs vairs nevērtēja savu pirmdzimtību (Ebr. 12:15-17). Kristus upurim nekad nevajadzētu kļūt tik parastam, ka mēs to sāktu uzskatīt par kaut ko ikdienišķu.

Pāvils negribēja padarīt savus lasītājus bailīgus. Neskatoties uz to, viņam bija jāparāda tiem, kādas ir sekas, ja cilvēks aiziet no Dieva. Viņš negribēja lai kaut kas tāds notiek. No pozitīvās puses, viņš enerģiski iedrošina tos „turēties” pie visa labā, ko dod glābšana (Ebr. 3:6, 14; 10:23), un vērst savas acis uz Jēzu (Ebr. 12:2).

Kā ir ar tevi? Vai tu vienkārši esi „pieradis” pie brīnišķīgās patiesības par krustu? Kāpēc tas ir tik briesmīgi? Kā mēs varam pasargāt sevi no briesmām, no kā Pāvils mūs šeit brīdina? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

SDA Bībeles komentāru 7A. sēj., C pielikums: „Salīdzināšana. 1. daļa. Salīdzinošais upuris”, 661.-680. lpp.

To, ko Mārtiņš Luters bieži sauca par Kristus taisnības „brīnišķīgo nomaiņu” vai „prieka pilno apmaiņu” pret cilvēces grēkiem, E. Vaita izsaka šajā klasiskajā aprakstā: „Pret Kristu izturējās tā, kā bijām pelnījuši mēs, lai pret mums savukārt varētu izturēties tā, kā ir pelnījis Viņš. Viņš saņēma sodu par mūsu grēkiem, kuru nebija pelnījis, lai mēs saņemtu Viņa taisnību, kuru neesam pelnījuši. Jēzus izcieta mūsu nāvi, lai mēs saņemtu Viņa dzīvību. „Caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” („Laikmetu ilgas”, 25. lpp.)

„Nekas cits kā tikai Kristus nāve mums varēja pavērt ceļu uz Viņa mīlestību. Vienīgi pateicoties Jēzus upura nāvei, mēs ar prieku varam raudzīties uz Viņa otro atnākšanu. Viņa upuris ir mūsu cerības pamats. Uz tā jābalstās mūsu ticība!” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 660. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Dažiem nepatīk ideja par Jēzu kā mūsu upuri. Viņi domā, ka tas padara Dievu asinskāru vai atriebīgu, līdzīgu pagānu dievībām pagātnē. (Ir cilvēki, kas apgalvo, ka asiņu un upurēšanas valoda Bībelē ir vienkārši pagānu uzskatu atspoguļojums.) Kas ir tik nepareizs šajā izpratnē par krustu? Kā nāve, upuri un asinis parāda mums, cik nopietns ir grēks un tā sekas? Kā izpratnei par grēka augsto maksu vajadzētu palīdzēt mums meklēt Dieva spēku, lai atbrīvotos no grēka savā dzīvē?

2. Daži cilvēki cīnās ar jautājumu par darbiem un kā tie ir saistīti ar glābšanu. Kā, atceroties Kristus aizvietojošo nāvi un Viņa paveikto mūsu labā, mēs varam pasargāt sevi no iekrišanas lamatās, ko sauc par „glābšanos ar darbiem”? Ko mūsu darbi var pievienot tam, ko Kristus ir mūsu labā izdarījis, nomirstot mūsu vietā?

3. E. Vaita teica, ka būtu labi pavadīt katru dienu vienu stundu, pārdomājot Jēzus dzīvi, īpaši tās noslēgumu. Kā šāda pieredze var palīdzēt mums stiprināt savas attiecības ar Kristu, kā arī likt mums augstāk novērtēt to, ko Viņš mūsu labā ir izdarījis?